

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 397/2011-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. októbra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti M., s. r. o., P., zastúpenej advokátkou JUDr. J. Ď., Advokátska kancelária Z., Z., Ď., B., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, podľa čl. 37 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. I Cob 102/2009 z 11. februára 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti M., s. r. o., o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. februára 2011 doručená sťažnosť spoločnosti M., s. r. o., (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), podľa čl. 37 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len

„krajský súd“) sp. zn. 1 Cob 102/2009 z 11. februára 2010 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“).

2. Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka v procesnom postavení žalobkyne sa v konaní vedenom na Okresnom súde Pezinok (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 26 Cb 60/2008 domáhala, aby súd určil, že má právo nájmu k nehnuteľnostiam bližšie špecifikovaným v žalobnom návrhu. Po skutkovej a právnej stránke podstata konania pred súdom prvého stupňa spočívala v posúdení otázky, či nájomný vzťah k predmetným nehnuteľnostiam zanikol v súlade s nájomnou zmluvou a príslušnými právnymi predpismi z dôvodu nezaplatenia nájomného nájomcom v lehote splatnosti alebo či nájom naďalej trvá. Sťažovateľka v konaní pred okresným súdom uviedla celý rad argumentov, ktorými z jej pohľadu preukazovala, že nájom nezanikol, najmä poukazovala na to, že faktúra, ktorou prenajímateľ účtoval nájomné v rozhodnom období, jej nebola riadne doručená, a taktiež uvádzala, že táto faktúra nespĺňala náležitosti stanovené osobitným predpisom, a preto sťažovateľke nevznikla povinnosť platby nájomného.

3. Okresný súd vyhodnotil uvedenú argumentáciu sťažovateľky ako účelovú a rozsudkom č. k. 26 Cb 60/2008-248 z 22. decembra 2008 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) žalobu zamietol a zaviazal sťažovateľku na náhradu trov konania. Proti tomuto rozsudku podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd sťažnosťou napadnutým rozsudkom tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil a sťažovateľku zaviazal na náhradu trov odvolacieho konania.

4. Podľa názoru sťažovateľky porušenie jej označených základných práv rozsudkom krajského súdu, ako aj rozsudkom okresného súdu *„spočíva v nesprávnej aplikácii a interpretácii právnych predpisov a v nesprávnom hodnotení dôkazov“*.

5. *Sťažovateľka vo svojej sťažnosti predovšetkým zopakovala argumentáciu uvedenú už v samotnom žalobnom návrhu, ako i v odvolaní proti rozsudku okresného súdu a svoju sťažnosť z ústavnoprávneho hľadiska takto odôvodnila: „Okresný súd Pezinok, ako aj Krajský súd Bratislava, vo svojom odôvodnení vyslovili názor, že faktúra nie je právnym úkonom, len dokladom daňovým. S takýmto názorom nie je možné sa stotožniť v prípade,*

pokiaľ má faktúra okrem splnenia účtovno-daňových podmienok, vyvolať aj vznik, zmenu alebo zánik práv a povinností účastníkov právneho vzťahu. Skutočnosť, že každá faktúra vyhotovená podľa Nájomnej zmluvy bola v zmysle ustanovenia článku III. Nájomnej zmluvy prejavom vôle žalovaného s ohľadom na určenie splatnosti štvrtročného nájomného bolo v súdnom konaní jednoznačne preukázané, a to aj písomným vyjadrením žalovaného vo veci zo dňa 24.1.2008.

Občiansky zákonník ďalej reguluje oblasť podmienok právnych úkonov, ako aj právne následky zámerného splnenia či zámerného zmarenia podmienky.

V zmysle ustanovenia § 36 ods. 2 Občianskeho zákonníka je podmienka odkladacia, ak od jej splnenia závisí, či právne následky úkonu nastanú. Podmienka je rozvázovacia, ak od jej splnenia závisí, či následky, ktoré už nastali, pominú.

Podľa ustanovenia § 36 ods. 3 Občianskeho zákonníka, ak účastník, ktorému je nesplnenie podmienky na prospech, jej splnenie zámerne zmarí, stane sa právny úkon nepodmieneným.

Podľa ustanovenia § 36 ods. 4 Občianskeho zákonníka, na splnenie podmienky sa neprihliada, ak jej splnenie spôsobí zámerne účastník, ktorý nemal právo tak urobiť a ktorému je jej splnenie na prospech.

Sťažovateľ a žalovaný dohodli v Nájomnej zmluve, že táto zanikne, ak nedôjde k včasnému zaplateniu splatného nájomného. Išlo teda o rozvázovaciu podmienku, keďže právnou skutočnosťou, ktorou je nezaplatenie splatného nájomného, bol podmienený zánik Nájomnej zmluvy. S takýmto záverom súhlasil aj sám žalovaný, a to vo svojom písomnom vyjadrení k odvolaniu zo dňa 2.3.2009, ktoré bolo doručené Okresnému súdu Pezinok dňa 6.3.2009

Nezaplatenie nájomného v lehote splatnosti, ktorú si určil žalovaný vo faktúre č. 28000069 zo dňa 3.4.2008 však spôsobil sám žalovaný, a to tým, že nedoručil včas predmetnú faktúru do sféry dispozície Sťažovateľa.

Ak teda omeškanie Sťažovateľa s platením nájomného za 2. štvrtrok 2008 (Sťažovateľ však vôbec nepripúšťa, že sa dostal kedykoľvek do omeškania voči žalovanému) spôsobil žalovaný svojím úmyselným konaním (o úmyselne konanie, teda nesprávnu adresu vo faktúre muselo zo strany žalovaného ísť, nakoľko žalovaný vedel a musel vedieť, aká je správna adresa Sťažovateľa vzhľadom na špecifikáciu Sťažovateľa ako nájomcu v Nájomnej

zmluve), právny úkon sa stal nepodmieneným. Splatnosť nájomného za 2. štvrťrok 2008 tak nemohla byť daná faktúrou č. 28000069 zo dňa 3.4.2008, ale ustanovením § 671 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

Rozsudok Krajského súdu Bratislava, sp. zn. 1 Cob 102/2009-296, a ani rozsudok prvostupňového súdu nevyslovuje žiadny záver ohľadom dňa skončenia nájomného vzťahu vyplývajúceho z Nájomnej zmluvy. Neodôvodnenie takejto skutočnosti dostáva Sťažovateľa do právne neistého postavenia, nie je možné na základe rozsudku odvolacieho súdu ustáliť, kedy došlo k zániku Nájomnej zmluvy, a tým aj nájomného vzťahu medzi Sťažovateľom a žalovaným. V tejto časti je teda rozsudok odvolacieho súdu nepreskúmateľný, a to spolu s rozsudkom prvostupňového súdu.

Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností má Sťažovateľ za to, že postupom Krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cob 10/2009 a jeho rozsudkom zo dňa 11.2.2010, sp. zn. 1 Cob 102/2009-296 bolo porušené právo Sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nesprávnym právnym posúdením veci, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.“

6. Porušenie základného práva na právnu pomoc garantovaného čl. 47 ods. 2 ústavy a čl. 37 ods. 2 listiny odôvodnila sťažovateľka takto: „*V rozsudku odvolacieho súdu sa uvádza, že neprihliadol na podanie Sťažovateľa doručené odvolaciemu súdu 12.6.2009, a to z dôvodu, že zákonná lehota na rozšírenie rozsahu, v akom sa rozhodnutie súdu prvého stupňa napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie, pričom posledným dňom lehoty na podanie odvolania voči rozsudku prvostupňového súdu bol deň 7.1.2009.*

V podaní Sťažovateľa, ktoré bolo Krajskému súdu Bratislava doručené dňa 12.6.2009 však vôbec nedošlo k žiadnej zmene ani rozsahu, ani dôvodov odvolania Sťažovateľa, keďže išlo výlučne o poukázanie na také hmotnoprávne ustanovenia právnych predpisov, ktoré vôbec prvostupňový súd vo svojom rozsudku vôbec nebral do úvahy. Pritom v slovenskom práve platí zásada, že súd je znalý práva, a teda právne predpisy, na ktoré upozornil Sťažovateľ svojim podaním z 11.6.2009 bol súd

povinný vziať do úvahy pri svojom rozhodovaní bez ohľadu, či na ne Sťažovateľ upozornil alebo nie.

Okrem toho, k podaniu zo dňa 11.6.2009 došlo po tom, ako si Sťažovateľ zvolil svojho právneho zástupcu. Ak sa prostredníctvom svojho právneho zástupcu nesmie účastník konania vyjadriť pred súdom, ide opäť o odňatie možnosti konať pred súdom, ako aj popretie realizácie práva každého účastníka na to, že sa môže dať v súdnom konaní zastúpiť v zmysle ustanovenia § 24 a § 25 ods. 1 OSP, a tým aj k porušeniu základného práva, ktoré je zakotvené v čl. 37 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, ako aj v čl. 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.“.

7. Na základe uvedeného sťažovateľka žiadala vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie jej označených základných práv podľa ústavy, listiny a dohovoru rozsudkom krajského súdu, zrušil rozsudok krajského súdu, vrátil vec na nové konanie a priznal sťažovateľke náhradu trov konania.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

9. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

10. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

12. Podľa čl. 47 ods. 2 ústavy každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom. Listina v čl. 37 ods. 2 zakotvuje obsahovo totožné právo.

13. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

14. Sťažovateľka v odôvodnení svojej sťažnosti v prevažnej miere namietala tú skutočnosť, že konajúce súdy nesprávne vyhodnotili vykonané dokazovanie, na základe čoho dospeli k nesprávnym skutkovým zisteniam, najmä z jej pohľadu nesprávne ustálili otázky preukázania doručenia spornej faktúry a právnych následkov, ktoré boli s doručením faktúry spojené.

15. Ústavný súd k tomu uvádza, že pokiaľ ide o medze zasahovania ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, neprislúcha mu hodnotiť správnosť skutkových záverov či právneho posúdenia veci všeobecnými súdmi, tak ako to požaduje

sťažovateľka vo svojej sťažnosti, pretože nie je prieskumným súdom, nadriadeným súdom a ani ochrancom zákonnosti.

16. Súdna moc je v Slovenskej republike rozdelená medzi všeobecné súdy a ústavný súd, čo vyplýva aj z vnútornej štruktúry ústavy (siedma hlava má dva oddiely, kde prvý upravuje ústavné súdnictvo a druhý všeobecné súdnictvo). K organizácii súdnej moci ústavný súd okrem iného uviedol, že ide o dva samostatné, navzájom jeden od druhého nezávislé, procesne uzavreté systémy výkonu súdnictva, pre každý z nich s osobitne vymedzeným poslaním a osobitnou rozhodovacou právomocou (II. ÚS 1/95). Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, nie však zákonnosti.

17. V súvislosti so sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07).

18. Z uvedených dôvodov ústavný súd skúmal obsah sťažnosti a napadnutý rozsudok krajského súdu iba v tom smere, či konajúcim súdom zvolená interpretácia právnych predpisov nebola neodôvodnená až do takej miery, že by to mohlo mať za následok porušenie práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

19. *Krajský súd v odôvodnení rozsudku k námietkam sťažovateľky okrem iného uviedol: „Z dokazovania vykonaného súdom prvého stupňa vyplýva, že medzi účastníkmi konania nebola sporná otázka vzniku záväzkového vzťahu medzi nimi založeného zmluvou o nájme nehnuteľnosti č. ... zo dňa 25. 07. 2005 v znení jej dodatkov 1 až 3, opísaných v čl. 1 predmetnej zmluvy. Sporným bolo, či táto zmluva zanikla spôsobom predpokladaným v čl. V. bod 1 písm. c) predmetnej zmluvy. Podľa*

názoru odvolacieho súdu, ktorý je zhodný s názorom súdu prvého stupňa, v danom prípade táto zmluva v znení jej doplnku č. 1 bola uzavretá na dobu určitú. ...

V predmetnej zmluve, ako to správne zistil súd prvého stupňa, bolo v čl. V. bod 1 písm. c) dohodnuté, že táto zmluva zaniká nezaplatením nájomného v lehote splatnosti faktúry za nájomné. V čl. III. bola dohodnutá výška nájomného, ktorá bola modifikovaná dodatkami k zmluve, a spôsob úhrady. Z tohto ustanovenia jednoznačne vyplýva, že nájomné bude fakturované štvrťročne vopred. Z dokazovania rovnako jednoznačne vyplýva, že žalovaný vyfakturoval faktúrou č. ... nájomné za II. štvrťrok 2008 dohodnutú sumu vo výške 94.710,- Sk s dátumom splatnosti 17. 04. 2008, ktorú žalobca neuhradil. Jeho obrana založená na tom, že táto faktúra mu nebola nikdy doručená, nemá opodstatnenie vo vykonanom dokazovaní. Je pravdou, že predmetná faktúra bola zasielaná na adresu ..., L., ale je tiež pravdou, že táto faktúra bola v dispozícii žalobcu, čo osvedčuje i jeho list zo dňa 25. 06. 2008. Ďalej jeho tvrdenie, že táto faktúra bola prevzatá len omylom, nemožno akceptovať. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že všetky faktúry, ktorými bolo žalobcovi vyúčtované nájomné za predmet nájomnej zmluvy, boli zasielané na adresu ..., L. a tieto boli aj uhrádzané.

Nestalo sa, aby žalobca takúto faktúru vrátil, ako jemu nepatriacu, naopak nájomné, aj keď s omeškaním, uhradil. Len v tomto jedinom prípade, a až po tom, keď žalovaný oznámil žalobcovi skončenie nájomného vzťahu podľa dojednania v nájomnej zmluve, žalobca namietal doručenie spornej faktúry, resp. jej prevzatie omylom a napokon i to, že po nej musel pátrať. Všetky tieto tvrdenia, podľa názoru odvolacieho súdu, sú iba účelovými tvrdeniami, ktoré nemajú žiadnu relevanciu.

Nemožno akceptovať tvrdenie žalobcu, že faktúra je jednostranným právnym úkonom, ktorý musí spĺňať zákonom predpísané náležitosti. Čo je právnym úkonom definuje ust. § 34 Obč. zák., podľa ktorého právnym úkonom je prejav vôle smerujúci najmä k vzniku, zmene alebo zániku tých práv a povinností, ktoré právne predpisy s takýmto prejavom spájajú. Právnym úkonom preto nemôže byť faktúra, tak, ako sa mylne domnieva žalobca. Faktúra je daňovým dokladom, s ktorej existenciou, či neexistenciou nemožno spájať vznik, zmenu alebo zánik právneho úkonu.

Rovnako nemožno akceptovať výčitku žalobcu, že prvostupňový sud nezohľadnil ust. § 679 ods. 3 Obč. zák., podľa ktorého prenajímateľ môže kedykoľvek odstúpiť od zmluvy, ak nájomca napriek písomnej výstrahe užíva prenajatú vec, alebo ak trpí užívanie veci takým spôsobom, že prenajímateľovi vzniká škoda, alebo že hrozí značná škoda, a ak nejde o byt alebo nebytový priestor, môže prenajímateľ tiež odstúpiť od zmluvy, ak nájomca hoci upomenutý, nezaplatil splatné nájomné ani do splatnosti ďalšieho nájomného, a ak je táto doba kratšia ako tri mesiace, do troch mesiacov, alebo ak s ohľadom na právoplatné rozhodnutie príslušného orgánu treba prenajatú vec vypratať. Toto ustanovenie upravuje jeden zo spôsobov skončenia nájmu. Jeho aplikácia prichádza však do úvahy len vtedy, ak sú splnené podmienky zakotvené v tomto ustanovení, ktoré je kogentné, a prenajímateľ nemá inú možnosť skončenia nájmu. V prejednávanej veci si však zmluvné strany podmienky skončenia nájmu dojednali priamo v nájomnej zmluve a podľa týchto podmienok žalovaný i postupoval.

Na základe takto zisteného skutkového i právneho stavu veci odvolací súd konštatoval, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je vecne správny a preto ho podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.“

20. Podľa názoru ústavného súdu sťažnosťou napadnutý rozsudok krajského súdu jasne a zrozumiteľne podáva výklad aplikovaných právnych predpisov a dostatočne odôvodňuje svoje výroky. V rozsudku krajského súdu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti nezistil nič, čo by ho robilo ústavne neakceptovateľným, a teda vyžadujúcim korekciu zo strany ústavného súdu. Sťažnosťou napadnutý rozsudok je vnútorne logický, nie je prejavom aplikačnej a interpretačnej svojvôle konajúceho všeobecného súdu, nie je arbitrárny a zrozumiteľným spôsobom dáva odpoveď na všetky otázky, prečo nebolo vyhovené predmetnej žalobe. Ústavný súd poznamenáva, že právo na súdnu ochranu neznamena procesný úspech sťažovateľky vo veci (podobne II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97).

21. Vzhľadom na už uvedený vzťah medzi ústavným súdom a všeobecnými súdmi ústavný súd opätovne zdôrazňuje, že posúdenie merita veci všeobecným súdom sa môže

stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli do takej miery zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, že by zásadne popreli účel a význam zákonného predpisu (I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06, I. ÚS 88/07). V prípade sťažovateľkou namietaného rozsudku krajského súdu však tomu tak nie je.

22. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti následne pristúpil vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 ústavy, resp. čl. 37 ods. 2 listiny k preskúmaniu zachovania procesných záruk sťažovateľky v konaní pred všeobecnými súdmi. Podľa tvrdenia sťažovateľky jej základné právo na právnu pomoc garantované ústavou a listinou bolo porušené tým, že krajský súd neprihliadol na jej podania adresované konajúcemu súdu po uplynutí lehoty určenej na odvolanie proti rozsudku okresného súdu. Iné relevantné skutočnosti, ktoré by mali za následok porušenie označených základných práv, sťažovateľka neuvádza.

23. *Ústavný súd k tejto časti odôvodnenia sťažnosti uvádza, že sťažovateľka v konaní pred všeobecnými súdmi mala príležitosť predložiť všetky dôkazy potrebné na to, aby jej návrh uspel, zároveň jej bolo umožnené zoznámiť sa so všetkými dôkazmi a pripomienkami, ktoré boli predložené s cieľom ovplyvniť rozhodnutie súdu, a vyjadriť sa k nim. Sťažovateľka bola počas celého konania pred súdom prvého stupňa, ako aj v odvolacom konaní právne zastúpená ňou zvoleným právnym zástupcom a ústavný súd pri predbežnom prerokovaní nezistil žiadne okolnosti, ktoré by signalizovali oklieštenie základného práva sťažovateľky na právnu pomoc podľa čl. 47 ods. 2 ústavy, resp. čl. 37 ods. 2 listiny. Neobstojí ani argument sťažovateľky, že odvolací súd porušil jej základné práva tým, že neprihliadol na jej stanovisko k vyjadreniu protistrany, a to z toho dôvodu, že bolo doručené po podaní lehoty na odvolanie. Ústavný súd k tomu poznamenáva, že krajský súd rozhodol napadnutým rozsudkom až po nariadenom pojednávaní, na ktorom bolo sťažovateľke umožnené nielen oboznámiť sa s argumentáciou protistrany, ale aj zaujať k nemu stanovisko. Z uvedených dôvodov preto ústavný súd uzatvára, že ani z hľadiska dodržania procesných záruk nemožno hovoriť o možnom zásahu do základných práv a slobôd sťažovateľky.*

24. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánom štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 101/03 alebo IV. ÚS 136/05). O taký prípad išlo aj v prejednávanej veci, preto ústavný súd považuje sťažnosť za zjavne neopodstatnenú.

25. Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

26. Keďže sťažnosť bola odmietnutá pre jej zjavnú neopodstatnenosť, ústavný súd nemohol rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky, a to návrhu na zrušenie rozsudku krajského súdu a vrátení veci na nové konanie, ktoré sú viazané na skutočnosť, že sťažnosti bude vyhovené.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. októbra 2011